

РЕШЕНИЕ

№ 7070

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8129** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от [фирма] срещу Решение (без номер) от 01.12.2020 на Софийски районен съд (СРС), по н.а.х.д. № 12339/2020 г., Наказателно отделение (НО), 108 с-в., с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 23 - 003459/01.09.2020 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], с което за нарушение на чл.62, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) и на основание чл.416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 414, ал.3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв., като съдът е намалил размера на санкцията на 1500 лв. В касационната жалба се навеждат доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати нарушения на процесуалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т.2 НПК, поради което се иска неговата отмяна. Счита, че неправилно е прието от съда, че е нарушена разпоредбата на чл. 62, ал. 3 от КТ. Счита, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 415в от КТ.

В частната жалба са изложени съображения за незаконосъобразност и неправилност на процесното определение. Счита, че същото следва да бъде отменено и да се присъдят сторените разноски по делото.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, чрез адв. Б. поддържа касационната и частната жалба.

Ответникът, редовно призван, чрез юрк. В., оспорва и двете жалби.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна и недоказана, а решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбите са неоснователни.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че при извършена проверка на по спазване на трудовото законодателство, че на 19.02.2020 г. в [населено място], процесното дружество е сключило трудов договор със св. Л.. На 28.02.2020 г. последната е подала молба да бъде освободена от слъжността „сервитър“, считано от 01.04.2020 г. На 31.03.2020 г. управителят на дружеството е издала заповед за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 325, т. 1 КТ, считано от 01.04.2020 г. Заповедта е била връчена на св. Л. на 31.03.2020 г. До 08.04.2020 г. включително, не е било подадено заявление до НАП. На 14.05.2020 г. св. Г., която е обслужвала счетоводно дружеството е подала от негово име уведомление до НАП за прекратяване на сключения трудов договор. В хода на проверката било установено, че дружеството е изпратило до ТД на НАП уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ на 14.05.2020 г, 15:15 часа. Констатирано е, че работодателят не е спазил седем дневния срок по чл. 62, ал. 3 от КТ за изпращане на уведомление до съответната ТД на НАП. Нарушението е извършено на 08.04.2020 г. и е констатирано към момента на проверката – 15.07.2020 г.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН въз основа на който е издадено процесното Наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел за безспорно установено, че е бил нарушен чл. 62, ал. 3 от КТ, но е изменил НП, тъй като е счел, че са налице основания за изменението на наложената имуществена санкция в размер от 2500 лв. на 1500 лв. При реализиране на административнонаказателната отговорност не са налице нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на производството по налагане на административно наказание. При съставянето на АУАН и издаване на НП са спазени предвидените форми и производство.

Съгласно чл. 218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи. Наказателното постановление за извършеното нарушение е издадено от компетентен орган и в хода на административно наказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Видно от събраните по делото доказателства е осъществен от обективна и субективна страна съставът на нарушение по чл. 62, ал. 3 от КТ вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ. Правилно е приложен и материалният закон.

С чл. 62, ал. 3 от КТ въвежда задължение за работодателя в тридневен срок от

сключването или изменението на трудовия договор и в седем дневен срок от неговото прекратяване работодателят да изпрати уведомление за това до съответната ТД на НАП. Съгласно чл. 5 от същата разпоредба данните, които се съдържат в уведомлението, редът за неговото изпращане се определят с наредба на министър на труда и социалната политика, съгласувана с изпълнителния директор на НАП и председателя на НСИ. Наредба № 5 от 29.12 2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ, като съгласно чл. 3, ал. 1, т. 2 от същата уведомлението се изпраща в седемдневен срок от прекратяване на трудовия договор. В процесния случай безспорно е осъществен състава на чл. 62, ал. 3 от КТ доколкото [фирма], в качеството му на работодател не е изпълнило задължението си да изпрати уведомление в седем дневен срок от прекратяване на трудовия договор със свой работник.

Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Правилна е и преценката на първоинстанционния съд, с оглед намаляване на размера на санкцията от 2 500 лв. на 1 500 лв., тъй като този размер съответства на тежестта и обществената опасност на деянието.

Случаят не може да се определи като „маловажен“, тъй като нарушението е формално, то се смята за извършено със самото осъществяване на изпълнителното деяние. В случая Кодексът на труда в разпоредбата на чл. 415в е предвидил специална, спрямо чл. 28 от ЗАНН хипотеза на отговорност за маловажно нарушение: За нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

По направеното от адвокат Б. оспорване на определението на СРС, в частта за разноските, настоящият съдебен състав намира следното.

Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (в приложимата към 21.12.2020 г. редакция), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. По силата на чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или откажа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В цитираната норма, както правилно е отбелязал СРС, не е регламентирано присъждане на разноски в случай на частична отмяна или изменение на административния акт. От друга страна, според чл. 144 от АПК, за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс, т.е. при намаляване на наложената с НП имуществена санкция, което е равносилно на частична отмяна на акта, на жалбоподателя се дължат разноски, определени по реда на ГПК. Според чл. 78, ал. 1 от ГПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

Адвокат Б. своевременно е поискала присъждане на разноси, поради което съдът е бил длъжен да му определи такива, съгласно цитираните разпоредби. В чл. 248 от ГПК е регламентиран реда, по който постановеното решение се допълва или изменя в частта за разноските. В тази връзка определението на СРС е неправилно и следва да се отмени, като вместо него на жалбоподателя да се присъди сума в размер на 250 лв.

По настоящето дело съдът не дължи присъждане на разноси, поради отхвърлянето и на двете жалби.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, ХХІ касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 01.12.2020 на СРС, по н.а.х.д. № 12339/2020 г., НО, 108 с-в., с което е изменено НП № 23 - 003459/01.09.2020 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място].

ОТМЕНЯ Определение без номер от 22.06.21 г. по НАХД №12339/20г. по описа на СРС, като вместо него постановява:

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] да заплати на [фирма] сумата от 250 лв. разноси по делото.

.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.